

ทำไมจึงต้องมีแฟกซ์

ในสมัยที่เราใช้แฟกซ์ส่งสัปดาห์กันอย่างมากมายได้ น่ารู้เหมือนกันว่ามันมีความเป็นมาอย่างไร

เครื่องแฟกซ์ คือเครื่องใช้ไฟฟ้าชนิดหนึ่งใช้ส่งและรับข้อความและภาพผ่านสายโทรศัพท์ คำว่า fax มาจากคำว่า facsimile แปลว่า “ลอกมาอย่างเหมือนเปี๊ยะ” หรือ “ความเหมือน” เครื่องแฟกซ์มีรูปร่างหน้าตาเหมือนเครื่องถ่ายเอกสารขนาดเล็ก แต่ใช้กับโทรศัพท์ ตั้งบนโต๊ะเขียนหนังสือหรือโต๊ะเล็กๆ ได้สะดวก

เครื่องแฟกซ์ทำให้คนทั่วโลกสามารถแลกเปลี่ยนเอกสารธุรกิจ สิ่งพิมพ์ ข้อความต่างๆ ได้ภายในเวลาไม่กี่นาที คำส่งแฟกซ์ขึ้นอยู่กับอัตราค่าโทรศัพท์ ในหลายๆ ประเทศจะมีเครื่องแฟกซ์ตามศูนย์การค้า ตึกสำนักงาน ท่าอากาศยาน ฯลฯ ให้ประชาชนทั่วไปใช้บริการโดยเสียค่าใช้จ่ายในราคาไม่แพง

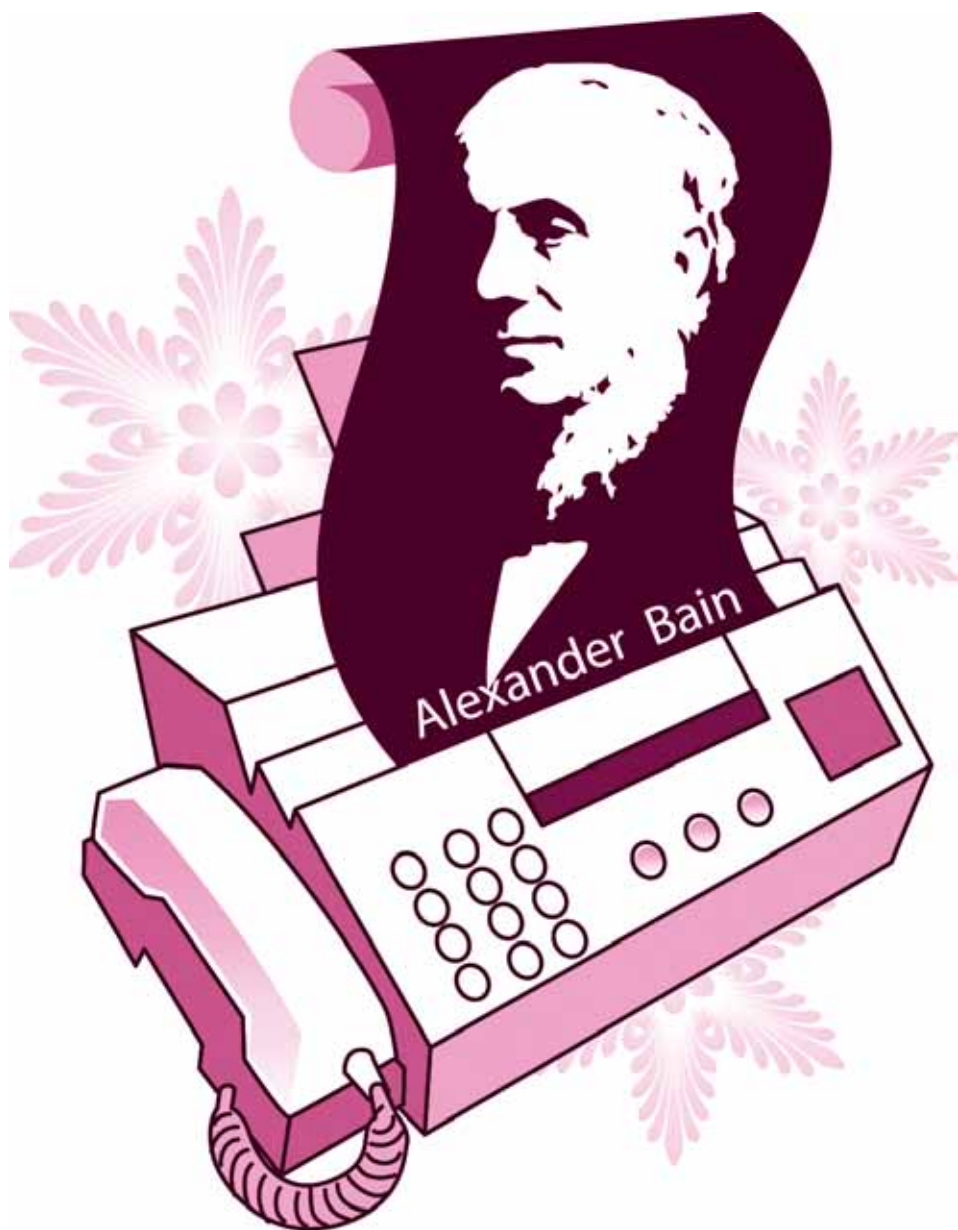
การทำงานของแฟกซ์ ทั้งผู้ส่งและผู้รับต้องมีเครื่องแฟกซ์ ผู้ส่งสอดแผ่นข้อความหรือภาพเข้าไปในเครื่อง กดหมายเลขโทรศัพท์ของเครื่องแฟกซ์ที่จะรับ ทันทีที่ติดต่อกันได้ เครื่องแฟกซ์จะอ่านแต่ละหน้าของข้อความและสร้างสัญญาณรหัสไฟฟ้าส่งตามสายโทรศัพท์ไปยังเครื่องแฟกซ์นั้น แล้วเครื่องที่รับจะแปลสัญญาณรหัสกลับเป็นข้อความ หรือภาพ พิมพ์ออกมาเหมือนกับแผ่นที่ส่ง

เครื่องแฟกซ์แบบกระเป๋าคือ สามารถนำติดตัวไปไหนต่อไหนได้ ทำงานอย่างเดียวกับเครื่องตั้งโต๊ะ แต่ใช้กับโทรศัพท์เคลื่อนที่ รับส่ง

ทำไม

ที่มาที่ไปของคน สัตว์ สิ่งของ ฯลฯ

สัญญาณด้วยคลื่นวิทยุ ดังนั้นขณะใช้แฟกซ์คุณจึงใช้โทรศัพท์หมายเลขนั้นๆ ไม่ได้

อย่างไรก็ตามในสมัยนี้คอมพิวเตอร์ส่วนตัว และแลปทอป (laptop) ที่วางบนตักได้สะดวก หลายยี่ห้อก็มีเครื่องแฟกซ์ในตัวด้วย

เครื่องแฟกซ์เครื่องแรกประดิษฐ์ขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๘๔๒ โดยนักฟิสิกส์ชาวสกอตชื่อ อเล็กซานเดอร์ เบิน (Alexander Bain) มีนักประดิษฐ์หลายคนทั้งในยุโรปและสหรัฐฯ เริ่มคิดหาวิธีทำเครื่องแฟกซ์มาตั้งแต่ปลายคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ และต้นคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐

ปี ค.ศ. ๑๙๓๐ กว่าๆ บริการข่าวเริ่มใช้เครื่องแฟกซ์ส่งภาพ ทฤษฎีส่งภาพแบบนี้ สมัยนั้นนิยมเรียกตามชื่อการค้าว่า ‘ไวร์โฟโต’ (wirephoto) ส่วนชื่อสามัญของมันคือ เทเลโฟโต (telephoto)

ปี ค.ศ. ๑๙๔๐ กว่าๆ เครื่องแฟกซ์ได้รับการแก้ไขปรับปรุงให้มีขนาดเล็กลง ทำงานได้รวดเร็วขึ้นพร้อมกับราคาถูกลง จึงเริ่มเป็นที่นิยมแพร่หลายในธุรกิจสาขาต่างๆ เครื่องแฟกซ์มีพัฒนาการเรื่อยมา ตั้งแต่เดิมพิมพ์ด้วยกระดาษไวความร้อนซึ่งมักจะม้วน จาง ทำให้อ่านหรือเขียนยาก สมัยนี้แฟกซ์ใช้เวลาพิมพ์หนึ่งหน้าประมาณ ๑๐-๓๐ วินาที หลายยี่ห้อสามารถเก็บข้อความไว้ในความจำของเครื่องได้ จึงส่งไปยังเครื่องรับที่เดียวได้เป็น ๑๐๐ ราย

ถาม

ที่มาที่ไปของคน สัตว์ สิ่งของ ฯลฯ

ทำไมจึงมีอุโมงค์

มนุษย์ขุดอุโมงค์ทะลุภูเขา ได้ดินของเมืองใหญ่ และได้น้ำ เพื่อใช้ประโยชน์หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นไฮเวย์ รถไฟใต้ดิน ทางรถไฟ แก๊ซอุปสรรคจากธรรมชาติและสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น หรือทะลุไปถึงแหล่งแร่มีค่า นอกจากนี้ยังเป็นทางขนน้ำไปใช้ในโรงไฟฟ้าพลังน้ำ เอาไปใส่อ่างเก็บเพื่อสำรองไว้เป็นน้ำกินน้ำใช้ รวมทั้งเป็นทางระบายของเสียต่างๆ

อุโมงค์ออกเป็นสี่กลุ่มใหญ่ๆ คือ

๑. อุโมงค์รถไฟ
๒. อุโมงค์จราจรยานยนต์
๓. อุโมงค์น้ำ
๔. อุโมงค์เหมือง

อุโมงค์รถไฟ ที่นับว่ายิ่งใหญ่ที่สุดของโลก คืออุโมงค์ที่เจาะทะลุหินเทือกเขาแอลป์กับร็อกกีเมาน์เทน ซึ่งช่วยย่นระยะทาง ลดเวลาเดินทาง และลดความสูงชันของภูเขาลง ทำให้รถไฟจุผู้โดยสารและสินค้าได้มากขึ้น

อุโมงค์จราจรยานยนต์ สำหรับรถยนต์ รถบรรทุก และยานยนต์ต้องมีอุปกรณ์จัดไอเสียอย่างดี เช่น ‘อุโมงค์ฮอลแลนด์’ ได้แม่น้ำฮัตสันที่เชื่อมนครนิวยอร์กกับนิวเจอร์ซีย์ ใช้ผลิตลมไฟฟ้าสำหรับระบายอากาศเปลี่ยนอากาศทุก ๙๐ วินาที และมีสัญญาณไฟและระบบมอดิเตอร์พิเศษช่วยป้องกันการจราจรติดขัดด้วย

อุโมงค์น้ำ ใช้จ่ายน้ำให้แก่เมืองใหญ่ๆ โรงไฟฟ้าพลังน้ำ การทำไร่นา ระบายน้ำหลาก ระบายของเสีย อุโมงค์น้ำส่วนใหญ่มีเส้นผ่า

ศูนย์กลางตั้งแต่ ๓-๖ เมตร หรือมากกว่า ผงของอุโมงค์ขุดผิวเรียบเพื่อให้หน้าไหลสะดวก แต่ถ้าเป็นอุโมงค์ที่เอาน้ำไปใช้กับโรงไฟฟ้าพลังน้ำจะขุดด้วยเหล็กกล้าเพื่อให้ทนต่อความกดดันน้ำสูงมากๆ ได้

อุโมงค์เหมือง เกิดจากการระเบิดด้วยอุปกรณ์การเจาะอุโมงค์ ผิวอุโมงค์ไม่ได้ขุดแต่มีสิ่งค้ำจุนรองรับที่แข็งแรง

ความเป็นมาของอุโมงค์นั้น นักประวัติศาสตร์บอกว่าที่แอฟริกามีหลักฐานการขุดหาหินหาแร่ของมนุษย์เมื่อราวหมื่นปีก่อน เครื่องมือที่ใช้ขุดคือเขากวางกับกระดูกม้า มนุษย์ก่อนประวัติศาสตร์แถวยุโรปใช้เครื่องมือคล้ายกันขุดหาหินเหล็กไฟ คนอียิปต์อาจเป็นพวกแรกที่ทำให้หินตรงที่จะเป็นปากอุโมงค์แตกสลายด้วยวิธีก่อไฟสุมหินให้ร้อนจัดแล้วเอาน้ำสาด จากนั้นก็ทำอุโมงค์ไปยังแหล่งโลหะ ทำอุโมงค์สำหรับเก็บน้ำและอุโมงค์ไปยังที่เก็บศพ จนกระทั่งปี ค.ศ. ๑๖๐๐ กว่าๆ คนเราเริ่มใช้ดินปืนระเบิดหิน ต่อมาอีก ๒๐๐ ปี กำเนิดของรถไฟทำให้เครื่องมือเครื่องใช้ในการขุดอุโมงค์พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว ในปี ค.ศ. ๑๘๒๕ มีการขุดอุโมงค์รถไฟใต้แม่น้ำเทมส์ในกรุงลอนดอน ใช้เวลา ๑๘ ปีถึงเสร็จ และได้ชื่อว่าเป็นอุโมงค์แรกที่สร้างขึ้นได้แม่น้ำซึ่งยังใช้เป็นทางสัญจรอยู่

ปี ค.ศ. ๑๘๘๒ อังกฤษใช้เครื่องเจาะอุโมงค์เป็นครั้งแรก โดยเริ่มเจาะได้ช่องแคบอังกฤษ เจาะได้วันละ ๑๕ เมตร เจาะไปได้ราว ๒,๔๐๐ เมตรแล้วก็หยุด ด้วยเกิดกลัวว่าขาคีอาจใช้เป็นทางบุกเข้ามาได้ จากนั้นมาทำต่อใหม่เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๘๗ คราวนี้ใช้เครื่องเจาะมहीมา แต่ละตัวยาวกว่าสนามฟุตบอลสองสนาม แล้วเสร็จในเวลา ๗ ปี มีอุโมงค์รถไฟสองอุโมงค์อยู่ในนั้น ติดต่อกันไปยังอุโมงค์ย่อยที่ใช้ดูแลซ่อมแซมรถไฟด้วย นอกจากนี้ยังใช้รองรับรถไฟได้สามชนิด คือ รถสินค้า รถด่วนบรรทุกผู้

ทำไม

ที่มาที่ไปของคน สัตว์ สิ่งของ ฯลฯ

โดยสาร และรถไฟกระสวยชัตเทิลเทรนบรรทุกผู้โดยสารกับรถยนต์ของผู้โดยสาร

อุโมงค์ใต้น้ำที่ยาวที่สุดคืออุโมงค์ Seikan ของญี่ปุ่น ยาว ๕๓.๙ กิโลเมตร อยู่ระหว่างเกาะฮอนชูกับฮอกไกโด เปิดใช้เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๘๘

อุโมงค์ไฮเวย์ยาวที่สุดเป็นของนอร์เวย์ชื่ออุโมงค์ Laerdal ยาว ๒๔.๕ กิโลเมตร เปิดใช้เมื่อปี ค.ศ. ๒๐๐๐

อุโมงค์รถไฟใต้ดินสร้างขึ้นตามเมืองใหญ่ที่การจราจรหนาแน่น ด้วยรถเมล์ รถยนต์ เพื่อเป็นทางขนส่งผู้โดยสารจำนวนมากไปส่งยังจุดหมายปลายทางโดยเร็ว

ทำไมต้องมีสะพาน

เมื่อมนุษย์สมัยหินระยะสุดท้ายเลิกเร่ร่อน หันมาตั้งที่อยู่เป็นหลักแหล่ง ซึ่งส่วนมากจะเลือกอยู่ใกล้แม่น้ำลำธาร พวกเขาจึงคิดหาทางข้ามน้ำไม่ให้ตัวเปียก กำเนิดของสะพานจึงเริ่มต้นขึ้นเมื่อราวหมื่นปีก่อน โดยใช้ลำต้นของต้นไม้หนึ่งต้นหรือมากกว่าทอดข้ามแม่น้ำลำธาร นำหินหรือตอไม้มาทำเป็นตอม่อสะพาน แล้วใช้เถาวัลย์โยงขึ้น

สะพานพัฒนาเรื่อยมาจนถึงสะพานแรกที่นักประวัติศาสตร์เอ่ยถึงคือสะพานโค้งแห่งหนึ่งที่สร้างในบาบิโลนเมื่อราว ๔,๒๐๐ ปีก่อนคริสตกาล จีน อียิปต์ กรีก โรมัน สร้างสะพานโค้งโดยใช้อิฐและหิน จนกระทั่งยุคกลางของยุโรปมีการสร้างสะพานเคลื่อนที่ได้ คือสะพานชักยกขึ้น ผ่อนลงให้ทอดข้ามคูที่ล้อมรอบปราสาทของเหล่าขุนนาง

ในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๖ เริ่มสร้างสะพานแบบมีเสาค้ำ (truss bridge) แต่ยังใช้หินหรือไม้อยู่ จนปลายคริสต์ศตวรรษที่ ๑๘ เริ่มใช้เหล็กหล่อและเหล็กรีด (wrought iron เหล็กอ่อนข้างบริสุทธิ์เกือบจะไม่มีคาร์บอน) กันกว้างขวางขึ้น ส่วนสะพานแขวน (suspension bridge) เริ่มสร้างเมื่อต้นคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ โดยตัวสะพานแขวนไว้ด้วยโซ่เหล็กรีด

สะพานที่ใช้คานเหล็กขนาดใหญ่รองรับพื้นสะพานในแนวนอน (plate girder bridge) สะพานแรกเปิดใช้ในปี ค.ศ. ๑๘๔๗ และต้นแบบของสะพานแบบมีคานรองรับที่ใช้กันสมัยนี้สร้างขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๘๗๐ และเริ่มใช้เหล็กกล้ามาตั้งแต่นั้น

สะพานคอนกรีตสร้างในปี ค.ศ. ๑๘๖๙ คอนกรีตที่ใช้สร้างสะพานได้รับการค้นคิดให้แข็งแรงยิ่งขึ้นด้วยการเสริมเหล็กเข้าไป ส่วนสะพานขึง

ทำไม่

ที่มาที่ไปของคน สัตว์ สิ่งของ ฯลฯ

(cable-stayed bridge) ที่ใช้สายเคเบิลซึ่งเป็นระนาบเดียวไว้กับเสาสูงของสะพานแบบสะพานพระราม ๙ เริ่มสร้างในปี ค.ศ. ๑๙๕๕

ปัจจุบัน สะพานคือสิ่งก่อสร้างที่คนและยานพาหนะใช้ข้ามพื้นที่ที่เป็นอุปสรรคในการเดินทาง เพื่อความปลอดภัย ความสะดวกรวดเร็ว และช่วยทันเวลา มีทั้งสะพานข้ามทะเล ข้ามหุบเขา ข้ามไฮเวย์ที่การจราจรหนาแน่น ข้ามทางรถไฟ ความยาวของสะพานมีตั้งแต่ไม่กี่ฟุตไม่กี่เมตร จนกระทั่งเป็นกิโลเมตรซึ่งต้องแข็งแรงพอที่จะรองรับผู้คนและยานยนต์ ต้องทนทานต่อปรากฏการณ์ธรรมชาติ อย่างแผ่นดินไหว พายุร้ายแรง และการเปลี่ยนแปลงอุณหภูมิได้ สะพานส่วนใหญ่มีคอนกรีต เหล็กกล้า หรือไม้เป็นโครงสร้าง พื้นสะพานเป็นยางมะตอยหรือคอนกรีต

สะพานที่น่าเอ่ยถึงอีกสะพานหนึ่งคือสะพานลอยน้ำหรือสะพานพอนทูน (pontoon bridge) ที่ใช้เรือเหล็กท้องแบนอย่างที่เราเห็นใช้ขนทหารขึ้นบกในหนัง มีกระบอกโลหะ โป๊ะ หรือทุ่นลอยชนิดต่างๆ หนุนรองรับ พื้นสะพานปูด้วยไม้หรือแผ่นโลหะน้ำหนักเบา เริ่มสร้างขึ้นระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ แทนสะพานที่ถูกข้าศึกทำลาย โดยทหารกองสร้างจะบุกเสียงภัยเข้าไปสร้างในทุกสถานการณ์ แม้ขณะที่ยิงต่อสู้กันอยู่ ฝ่ายถอยจะระเบิดสะพานข้ามแม่น้ำสำคัญๆ ทุกสาย จากนั้นวิศวกรของกองทัพฝ่ายรุกจะสร้างสะพานพอนทูนขึ้นโดยให้กองทหารกับอุปกรณ์ทั้งหมดของกองทัพฝ่ายตนข้ามแม่น้ำ แล้ววางพื้นสะพานลงที่ส่วนตึงแน่นลงไปกับเรือท้องแบน

ทุกวันนี้สหรัฐฯ ยังสร้างสะพานพอนทูนเป็นสะพานถาวรใช้ในบริเวณน้ำลึก เนื่องจากการสร้างเสาสสะพานและตอม่อแพงเกินไป

ในอสังขัตตมมีการสร้างสะพานคอนกรีตลอยน้ำขนาดใหญ่สามสะพาน หนึ่งในจำนวนนี้มีพื้นสะพานยาวที่สุดในทวีปอเมริกาเหนือ คือ ๒,๒๙๑ เมตร ที่ทอดข้ามทะเลสาบวอชิงตัน

ทำไมจึงเกิด ภาษาอินเทอร์เน็ต

ในยุคที่ผู้คนมีเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนตัวหรือ พีซี (PC = Personal Computer) ใช้ นอกจากจะเอาไว้พิมพ์ข้อความ หรือเล่นเกมแล้ว ส่วนใหญ่ก็จะใช้อินเทอร์เน็ตด้วย อินเทอร์เน็ต (internet) เป็นเน็ตเวิร์ก (network) เครือข่ายการติดต่อคอมพิวเตอร์ทั่วโลก คนทั่วไปใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อเจตนาหลักๆ สองอย่างคือ เพื่อติดต่อ กับหาความรู้ หาข่าว หรือข้อมูลต่างๆ

การติดต่อโดยใช้อีเมล (e-mail หรือ electronic mail - เมลไฟฟ้า) เขียนจดหมาย ข้อความ หรือคุยโต้ตอบกันแทนการใช้เสียงอย่างที่ใช้โทรศัพท์ เพื่อหาข้อมูลต่างๆ คุณสามารถค้นหาความรู้ต่างๆ ที่สนใจได้ทุกเรื่องตั้งแต่ด้านวิชาการ งานอดิเรก ไปจนถึงบันเทิง ไม่ว่าคุณ จะอยู่ส่วนไหนในโลกก็สามารถอ่านหนังสือพิมพ์ไทยได้ หาข้อมูลได้จาก ภาษาต่างๆ ที่คุณสามารถอ่านรู้เรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาสากล คุณๆ ที่รู้หลายภาษาก็ยิ่งได้กำไร

ก่อนที่จะใช้อินเทอร์เน็ตได้ อุปกรณ์ที่ต้องมีคือ คอมพิวเตอร์ สายโทรศัพท์ และโมเด็ม (modem) ขั้นต่อไปคือสมัครเป็นสมาชิกกับบริษัท ที่จะช่วยให้คุณใช้อินเทอร์เน็ตได้ บริษัทพวกนี้เป็นไอเอสพี (ISP - Internet Service Provider) ผู้จัดหาบริการอินเทอร์เน็ต คุณจะต้องเสียค่าบริการ ถูกแพง ขึ้นอยู่กับว่าคุณจะใช้อินเทอร์เน็ตมากน้อยแค่ไหน หรืออาจจะซื้อเป็นบัตรที่กำหนดชั่วโมงการใช้อินเทอร์เน็ตก็ได้

ทำไม

ที่มาที่ไปของคน สัตว์ สิ่งของ ฯลฯ

จากนั้นคุณก็สามารถเขียนจดหมาย พุดคุย รับส่งได้ทั่วโลกในเวลาไม่กี่วินาที อย่างต้นฉบับยาวเป็นสิบๆ หน้ากระดาษ ที่เคยใส่ซอง ฝ่าแดดฝ่าฝนไปส่งที่ทำการไปรษณีย์ ก็จะสามารถส่งถึงที่หมายได้ในเวลาแค่ใจดีใจ จากโต๊ะเขียนหนังสือของคุณเอง

การใช้อีเมลภาษาอังกฤษ มีมารยาทในการใช้ดังนี้ เนื่องจากภาษาอังกฤษมีอักขรตัวใหญ่กับตัวเล็ก ระบุว่าโดยมารยาทอันดีแล้ว ไม่ควรเขียนอีเมลด้วยอักขรตัวใหญ่ทั้งหมด เพราะมันจะเหมือนกับ “ตะโกน” ใส่ผู้รับ!

MY DEAR FRIEND, HOW ARE YOU ?

และเขาเรียกอักขรตัวใหญ่ว่า อัปเพอร์เคส ตัวเล็กกว่า โลเวอร์เคส มีอักขรย่อให้ใช้แทนคำโดยไม่ต้องเขียนทั้งหมดด้วย เช่น

U = you

IC = I see เข้าใจละ

CU = See You แล้วเจอกันนะ (goodbye) สวัสดิ์ ลาก่อน

นอกจากนี้ยังมีการใช้เครื่องหมายจากแป้นตัวอักษร อย่าง ., ; หรือ) เรียกว่า อีโมติคอน (emoticon - emotion icon) เพื่อแสดงอารมณ์ขณะที่คุณเขียนให้ผู้รับได้รู้ด้วย เช่น

:-) แสดงว่าคุณกำลังยิ้ม มีความสุขขณะที่เขียนจดหมายนั้น

:-(= เศร้าจัง เสียใจนะ

;-) = ล้อเล่นนะ (หลิวตาข้างหนึ่ง) เรื่องนั้นมันมีนัย

:-O = ฉันทะลึงใจ! ช็อกเลยละ

:-D = กำลังหัวเราะดังๆ

:’-(= กำลังร้องไห้

ผู้ริเริ่มระบบอินเทอร์เน็ตคือกระทรวงกลาโหมของสหรัฐฯ เมื่อปลายทศวรรษ ๑๙๖๐ ใช้เพื่อการทหารก่อน ต่อมาจึงเริ่มใช้ในมหาวิทยาลัย และแพร่ออกสู่คนทั่วไป องค์การโทรศัพท์ของประเทศต่างๆ เป็นผู้ขายส่งให้แก่บริษัทไอเอสพีทั้งหลายไปหาลูกค้าอีกทอดหนึ่ง เรื่องของอินเทอร์เน็ตมีรายละเอียดมากมายและก็เหมือนกับสิ่งของเครื่องใช้อื่นๆ หลายอย่างที่มีทั้งคุณและโทษ ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบทั้งภาครัฐและเอกชนอย่างพวกบริษัทไอเอสพีกำลังช่วยกันหาทางกลั่นกรองสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับเด็กและเยาวชน

ทำไม่จึงมีรถไฟใต้ดิน

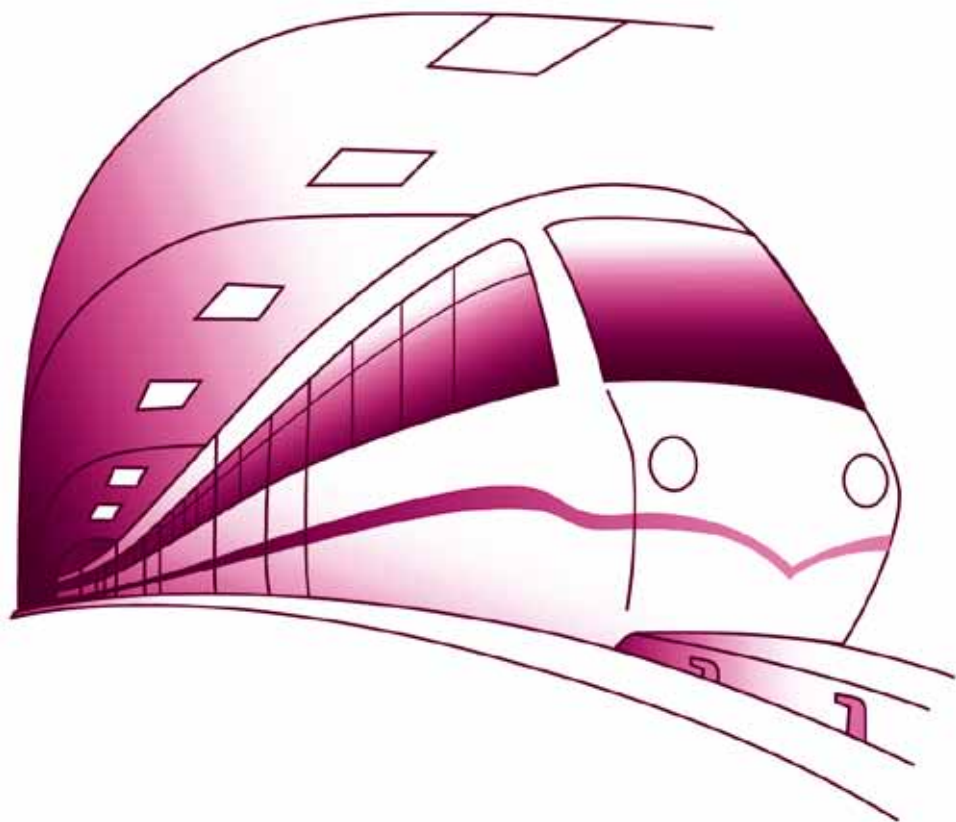
รถไฟใต้ดินที่ฝรั่งเรียกซับเวย์ (subway) เป็นรถไฟฟ้า ออกแบบมาเพื่อใช้รับส่งผู้คนจำนวนมากๆ ไปยังจุดหมายปลายทางอย่างรวดเร็วตามเมืองที่มีประชากรอยู่อาศัยหนาแน่น การจราจรคับคั่งไปด้วยรถ เดินทางได้ช้า เมืองใหญ่ๆ ในโลกจึงมีระบบรถไฟใต้ดินใช้

ลอนดอนเป็นเมืองแรกที่มีรถไฟใต้ดิน ปัจจุบันมีจำนวน ๑๐ สาย สะดวก รวดเร็ว ค่าโดยสารถูก ไปได้ทั่วกรุงและชานเมือง รถไฟใต้ดินนอกจากจะเรียกว่าซับเวย์แล้ว บางแห่งเรียกทิวบ์ (หรือทิวบ์-tube) บางแห่งเรียกอันเดอร์กราวนด์ (underground) บางแห่งเรียกเมโทร (โพลีแทน) สถานีรถไฟใต้ดินอยู่ต่ำกว่าระดับพื้นดิน ถ้าอยู่ไม่ลึกมากก็ใช้บันไดลงไปยังสถานี แต่ถ้าอยู่ลึกๆ ก็ต้องใช้บันไดเลื่อนหรือลิฟต์

ทำไม

ที่มาที่ไปของคน สัตว์ สิ่งของ ฯลฯ

รถไฟใต้ดินของลอนดอนให้บริการรับส่งผู้โดยสารครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. ๑๘๖๓ โดยใช้หัวรถจักรไอน้ำลาก ซึ่งได้ติดตั้งอุปกรณ์พิเศษเพื่อเปลี่ยนไอน้ำที่พ่นออกมาให้เป็นน้ำกลับไปลงถึงน้ำที่หัวรถใหม่ ใช้รถจักรไอน้ำอยู่ ๒๗ ปี เมื่อเปิดสายรถไฟใต้ดินระดับลึกกว่าเดิม จึงเปลี่ยนมาใช้ไฟฟ้า และใช้รถไฟฟ้าตั้งแต่นั้นมา

ส่วนที่สหรัฐ บอสตันเป็นเมืองแรกที่มีรถไฟใต้ดิน สายแรกให้บริการเป็นระยะทาง ๒.๔ กิโลเมตร หลังจากที่ยังคงขุดมีรถไฟใต้ดินแล้วถึง ๓๔ ปี ปัจจุบันระบบรถไฟใต้ดินในนครนิวยอร์กเป็นสายหนึ่งที่ใหญ่ที่สุดในโลก มุดอยู่ใต้แม่น้ำสองสาย จากฝั่งทะเลนิวเจอร์ซีย์เข้าไปลงไอส์แลนด์

ผู้สันทัดเรื่องรถไฟใต้ดิน จัดรถไฟใต้ดินออกเป็นสามแบบ

๑. ถ้าการก่อสร้างใช้วิธีขุด ฉากถนนออกทำรถไฟใต้ดินในร่องคู (ditches) ลึก เรียกว่า รถไฟใต้ดินแบบโอเพนคัต (open cut)

๒. ถ้าจะทำให้รถสองขบวนแล่นสวนกันได้ การก่อสร้างจะขุดพื้นทางวางรางสายหนึ่งลึกกว่าอีกสาย หากมีการลาดพื้นผิวหน้าแข็งหรือมีอย่างอื่นคลุมรอยผ่าเจาะในดินแบบนี้ เรียกว่ารถไฟใต้ดินแบบคัตแอนด์คัฟเวอร์ (cut and cover subway)

๓. สร้างด้วยวิธีเจาะทะลุดินตามความลึกที่ต้องการ โดยไม่แตะต้องพื้นผิว เรียกรถไฟใต้ดินแบบทูป ใช้สำหรับรางเดียว หรือสองราง

อุโมงค์ของรถไฟใต้ดินแบบโอเพนคัตเป็นรูปสี่เหลี่ยม ส่วนอุโมงค์แบบทูปโดยทั่วไปเป็นทรงกลมหรือครึ่งวงกลม ที่นครนิวยอร์กส่วนใหญ่เป็นรูปสี่เหลี่ยม ที่ลอนดอนส่วนใหญ่เป็นรูปครึ่งวงกลม...แล้วที่กรุงเทพฯ จะเป็นแบบไหน

ทำไม

ทำไมจึงเรียกว่า งานกระดาษ

เปเปอร์คราฟต์ (papercraft) หมายถึง งานฝีมือที่ทำด้วยกระดาษ โดยใช้กระดาษสวยๆ มาตกแต่ง ซึ่งมนุษย์เรารู้จักทำรู้จักใช้มาเป็นร้อยๆ ปีแล้ว แม้ปัจจุบันกระดาษพวกนี้ส่วนใหญ่จะทำด้วยเครื่องจักร แต่ที่ถือว่าสวยประณีตมีรสนิยม ก็ยังเป็นกระดาษทำเองด้วยมือแบบโบราณ

บางประเทศมีกระดาษให้เลือกมากมาย เช่น เอนด์เปเปอร์ (end paper) ซึ่งเมื่อก่อนพิมพ์ลวดลายและสีให้เหมือนหินอ่อน บางทีจึงเรียกว่ามาร์เบิลเปเปอร์ (marble paper) ด้วย ที่เรียกกระดาษแบบนี้ว่า เอนด์เปเปอร์เพราะเดิมใช้ปิดข้างในปกหน้าปกหลังของหนังสือปกแข็ง สมัยนี้มียานฝีมือทำด้วยกระดาษที่กำลังฮิตอีกอย่างหนึ่งคือบุ๊กไบน์ดิ้ง (bookbinding) เข้าเล่ม ทำปก จะซ่อมทำปกหนังสือก็ได้ ทำสมุดไดอะรี อัลบั้ม ตามรสนิยมฝีมือตัวเอง หนึ่งเดียวไม่ซ้ำแบบใคร มีลายให้เลือกตามใจชอบมากขึ้น

โลนิงเปเปอร์ (lining paper) กระดาษที่ใช้ปูลิ้นชัก ชั้นตู้ หรือหิ้ง มักจะเป็นลายกิ่งไม้ ดอกไม้ นก หรือภูมิประเทศ พิมพ์ซ้ำๆ ทั่วแผ่น ที่อบกลิ่นหอมต่างๆ ไว่ก็มี

กระดาษห่อของ (wrapping paper) ของที่ห่อโดยมากคือของขวัญ ที่จะให้คนอื่น มีลวดลาย สีสน์ เนื้อกระดาษหนา บางทีให้เลือกตามการใช้สอย กับวาระที่จะให้ เช่น เทศกาลคริสต์มาส ปีใหม่ วันเกิด แต่งงาน ฯลฯ สมัยนี้ยังนิยมใช้กระดาษเนื้อบางแบบกระดาษทิชชู กระดาษสา

ทั้งสีธรรมชาติหรือสีอื่นๆ กับพวกแผ่นที่เหมือนพลาสติก แผ่นอะลูมิเนียมสีต่างๆ รวมอยู่ให้เลือกด้วย โดยมากจะจัดไว้เป็นม้วนหรือเป็นพับ

สิบกว่าปีที่ผ่านมามีกระดาษพิมพ์ลวดลายพิเศษออกมาให้เลือกซื้อไปทำงานฝีมือสองอย่างคือเดคูพาจ (decoupage) กับเปเปอร์โทล (papertole) และกระดาษสีต่างๆ ตัดรีวกว้าง ๒, ๓, ๔ และ ๖ มิลลิเมตร ยาว ๑๕, ๒๐ และ ๓๐ มิลลิเมตร ให้เอาไปใช้ทำเปเปอร์ควิลลิง (paper quilling)

เดคูพาจ เป็นงานฝีมือแบบโบราณ ใช้ตัดรูปจากกระดาษ นำไปตกแต่งเครื่องเรือนอย่างตู้ โต๊ะเล็ก หรือของใช้ เช่น กล้อง ถาด ที่ทำแล้วเสร็จตามขั้นตอน ตั้งแต่ขีดด้วยกระดาษทรายไปจนทาสี ทาเคลือบผิว งานที่ออกมาจะเหมือนของเก่า งามแบบเครื่องเขิน ลวดลายกระดาษจึงมักเป็นลายที่นิยมกันในสมัยก่อน

เปเปอร์โทล คือภาพสามมิติ ส่วนใหญ่ทำใส่กรอบไว้ตั้งหรือแขวนโชว์ กระดาษทำงานฝีมือชนิดนี้จะวางขายเป็นชุดเป็นซองๆ ขนาดต่างกัน มีภาพเดียวกันใส่ไว้ตั้งแต่สามถึงห้าแผ่น หรือมากกว่า กับมีกระดาษผังไว้ให้ตัดชิ้นส่วนจากภาพที่ให้ทากาวแปะทับตรงตำแหน่งที่ระบุไว้ เพื่อให้ส่วนนั้นๆ ของภาพพูนขึ้นมาเป็นมิติที่ ๓ และมีกระดาษบอกขั้นตอนวิธีอีกหนึ่งแผ่น เมื่อติดภาพเสร็จตามผังแล้วใช้สีเขียนเส้นเงาเน้นริม ใส่กรอบที่ทำพิเศษเพื่อใส่งานเปเปอร์โทลซึ่งมีส่วนลึก จะทำให้ภาพดูมีมิติกว่ารูปธรรมดา หนังสือแนะนำวิธีทำงานฝีมือสองอย่างนี้มักจะแถมกระดาษภาพใส่เล่มมาให้ตัดไปลองทำด้วย

ส่วน**เปเปอร์ควิลลิง** เป็นงานฝีมือเก่าแก่ของยุโรป ดัดแปลงมาจากในรั้วในวังซึ่งใช้แผ่นเงินแผ่นทอง แต่ชาวบ้านใช้กระดาษแทน โดย

ทำไม่

ที่มาที่ไปของคน สัตว์ สิ่งของ ฯลฯ

นำกระดาษมาตัดเป็นแถบยาวๆ ม้วนเป็นวงกลมให้แน่นด้วยปลายเข็ม
แหลมศตวรรษก่อนๆ ใช้เข็มปักมวนยวม เข็มปักหมวกพันม้วน สมัยนี้มี
เข็มผ่าร่อนให้เสียบม้วนได้สะดวก แล้วปล่อยให้มันคลาย ตะกาวที่ปลาย
กระดาษ ติดให้อยู่ตัวเป็นม้วนหลวมๆ จากนั้นจับบีบให้เป็นรูปทรงหยด
น้ำ นัยน์ตา เตือนเสี้ยว ฯลฯ แล้วทากาวแปะบนกระดาษทำเป็นรูปภาพ
ติดประดับกรอบรูป กล่อง ทำเป็นดอกหรือใช้ต่างลูกปัดร้อยเป็นเส้น หรือ
ทำเป็นเครื่องประดับ เช่น ต้มหู สร้อยคอ เข็มกลัด มีหนังสือแนะนำวิธี
ทำ ให้ลาย ให้สี และฝังให้ฝึกเองด้วย

งานฝีมือกระดาษที่นิยมกันมากอีกอย่างหนึ่งคือ กรีดติงการ์ด
(greeting card) สำหรับส่งในวาระต่างๆ ร้านขายสินค้าประเภทนี้จะมี
ตั้งแต่ปกการ์ดตัดสำเร็จ หรือแบบที่ยังไม่ได้ตัด สีต่างๆ ให้เลือก มี
อุปกรณ์พร้อมให้เลือกซื้อหา ซึ่งเมื่อเก่งพอตัวแล้วก็สามารถนำกระดาษ
ที่ไม่ต้องซื้อ เช่น จาณิตยสาร ปฏิทินปีก่อนๆ การ์ดสวยๆ กระดาษห่อ
ของขวัญที่ได้รับ ฯลฯ มาประยุกต์ใช้ได้ ใครมี ‘ฝีมือ’ ประณีต สวยงาม
ก็อาจจะขายได้ด้วย

ทำไมมนุษย์ต้องดำน้ำ

การที่คนเราดำน้ำ ว่ายใต้น้ำได้ช่วยให้เห็นอีกโลกหนึ่งที่สวยงาม ไม่ว่าจะเป็นใต้ทะเล ทะเลสาบ หรือแม่น้ำ แต่ก่อนนั้นเจตนาการดำน้ำมีแค่ลงไปจับสัตว์น้ำ หาพืชน้ำ มาเป็นอาหาร ต่อมาเมื่อคนเราสามารถคิดประดิษฐ์อุปกรณ์ช่วยให้ดำน้ำได้ลึกขึ้น นานขึ้น กิจกรรมใต้น้ำจึงเกิดตามมาอีกหลายอย่าง

หลักฐานการดำน้ำด้วยวิธีกลั่นลมหายใจของคนเรารุ่นแรกๆ พบแถวทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เมื่อประมาณ ๖,๕๐๐ ปีก่อน กรีก โรมันโบราณดำน้ำลงไปหาไข่มุก ฟองน้ำ เปลือกหอย ต่อมาราวปี ค.ศ. ๑๓๐๐ ผู้คนแถวอ่าวเปอร์เซียสวมแว่นตาโตที่ทำจากกระดองเต่าลงไปดำน้ำ ทำให้มองเห็นใต้น้ำชัดเจน และเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๓๐ กว่าๆ นี่เองที่นักดำน้ำชาวอเมริกันชื่อ กาย กิลแพทริก เป็นคนแรกที่ใช้แว่นตาโตทำด้วยยางกับกระจกใสดำน้ำ หลังจากนั้นอีก ๒-๓ ปี หน้ากากดำน้ำ ดินกบท่อหายใจทางปากจึงถูกผลิตขึ้น

อุปกรณ์แรกที่ช่วยให้คนหายใจใต้น้ำได้เรียกว่า ‘ระฆังดำน้ำ’ คุณๆ อาจเคยเห็นในหนังฝรั่งที่ต้องปีนอากาศส่งผ่านสายท่อลงไปให้ความกดดันของอากาศกันน้ำไม่ให้เข้าไปในชุด หลังจากนั้นปี ค.ศ. ๑๗๑๕ นักดำน้ำชาวอังกฤษชื่อ จอห์น เลทบริดจ์ ออกแบบชุดดำน้ำทำด้วยไม้กับหนังเพื่อใช้ดำลงไปกู้เรือ

อุปกรณ์ดำน้ำพัฒนามาเรื่อยๆ จนปลายคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ ต้นคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ เริ่มมีเครื่องช่วยให้หายใจใต้น้ำ โดยในปี ค.ศ. ๑๙๔๓ ชาวฝรั่งเศสสองคนคือ Jacques-Yves Cousteau นายทหารเรือ กับ Emile

ทำไม

ที่มาที่ไปของคน สัตว์ สิ่งของ ฯลฯ

Gagnan วิศวกรได้คิดประดิษฐ์อะควาลัง (aqualung) อุปกรณ์ช่วยหายใจสำหรับนักประดาน้ำที่ใช้ได้ง่าย ปลอดภัย ขึ้นมา

การดำน้ำแบ่งออกเป็นสามประเภท คือ กลั้นลมหายใจ สกوبا (scuba) และอาศัยภาคผิวหนัง

วิธีกลั้นลมหายใจ เป็นการดำน้ำที่คนเราทำมาแต่ดึกดำบรรพ์ สากลเรียกฟรีไดวิง (free diving) หรือสกินไดวิง (skin diving) สมัยนี้นิยมใช้ตีนกบ หน้ากาก กับท่อหายใจทางปาก (สนอร์เกิล-snorkel) ด้วยท่อหายใจทางปากช่วยให้ว่ายอยู่บนผิวน้ำ หน้ากากช่วยป้องกันน้ำเข้าตามองเห็นใต้น้ำได้ก่อนที่จะดำลงไป ส่วนมากจะดำได้ลึกราว ๓๐-๔๐ ฟุต อึดใจได้ไม่ถึงนาที มีคนที่เก่งจริงๆ ลงได้ถึง ๑๐๐ ฟุต อึดใจได้ถึง ๒ นาทีเหมือนกัน แต่หากมีเก่งกว่านี้ต้องถือว่าเป็นนักดำน้ำอศรรีย์

ดำน้ำแบบสกوبا หมายถึงการมีอุปกรณ์สำหรับหายใจใต้น้ำพร้อมในตัวเอง โดยจะมีถังโลหะบรรจุอากาศสำหรับหายใจลงไปด้วย คนดำน้ำจะใช้ตีนกบกับหน้ากากเหมือนกัน อาจจะสวมชุดทำด้วยยางอย่างชุดมนุษย์กบก็ได้ พอลงไปใต้น้ำแล้วจะหายใจทางปากจากท่อที่ต่อกับถังอากาศ การดำน้ำวิธีนี้ช่วยให้อยู่ใต้น้ำได้นาน วายน้ำไปได้ไกลๆ

ดำน้ำแบบอาศัยภาคผิวหนัง ใช้สำหรับดำน้ำลึก โดยคนดำน้ำใช้อากาศหายใจจากท่อที่ในเรือปั๊มส่งลงไปให้ จะสวมชุดกันน้ำพร้อมเฮลเมต (helmet) หมวกโลหะครอบศีรษะ ซึ่งมีหลายแบบ บางแบบเป็นชุดผ้าใบเฮลเมตหนัก บางแบบเฮลเมตเบาทำด้วยไฟเบอร์กลาส การดำน้ำลึกบางแห่ง ภาคผิวหนังต้องส่งน้ำร้อนลงไปช่วยอุ่นชุดดำน้ำ ส่งกระแสไฟฟ้าหรืออากาศอัดลงไปสำหรับใช้เครื่องมือไฟฟ้า ส่งแก๊สลงไปเพื่อให้เกิดไฟใช้บัดกรีใต้น้ำ

ประโยชน์ของการดำน้ำมีหลากหลาย ทั้งลงไปสร้าง ซ่อมเรือและสิ่ง

ทำไม

ก่อสร้างต่างๆ คันหาวัตถุมี่ค่า งานคันคว่ำวิจัย ฯลฯ ในน้ำตื้นและลึก
มากๆ ได้ แต่ถ้ำระดับน้ำลึกเกินกว่าจะลงด้วยตัว ก็ใช้เรือดำน้ำที่สร้าง
ขึ้นพิเศษพาเราลงไปแทน นอกจากนี้การดำน้ำยังเป็นกีฬา เป็นการ
ท่องเที่ยว ให้เราได้ถ่ายรูปธรรมชาติสวยงามได้น้ำ ผู้มีหน้าที่และผู้รัก
ธรรมชาติจึงต้องรีบให้ความรู้ ดูแลรักษาธรรมชาติใต้น้ำอย่างเป็นการเป็น
งานมากขึ้น...

ทำไมจึงมีกอล์ฟ

กอล์ฟเป็นกีฬากลางแจ้งและการพักผ่อนหย่อนใจยอดนิยมอย่าง
หนึ่งของโลก เล่นได้ทั้งหญิงชายและเด็ก วิธีเล่นคือ ผู้เล่นต้องตีลูกกลม
แข็งเล็กๆ ให้ลงหลุมหลุมหนึ่งด้วยการเหวี่ยงไม้ตีน้อยครั้งที่สุดเท่าที่จะ
ทำได้ ไม้ตีมีหัวสำหรับตี ด้ามยาวเรียว มีหลายแบบหลายขนาด เล่น
กันในสนามที่เรียกว่าคอร์ส (course) ตามปกติจะแบ่งออกเป็น ๑๘ ยูนิต
หรือหลุม ระยะห่าง ความยากง่าย แตกต่างกันในแต่ละสนาม เวลา
มีการแข่งขันนัดสำคัญจะมีคนติดตามดูทั้งที่สนามและจากโทรทัศน์เป็น
ล้านๆ คน

ความเป็นมาของกอล์ฟ ผู้ศึกษาประวัติศาสตร์กอล์ฟสายหนึ่งบอก
ว่าสืบเนื่องมาจากเกมที่เรียกว่า ‘พาแกนิค’ ของชาวโรมัน แล้วถูกนำ
มาเล่นในเกาะบริเตนเมื่อตอนที่อังกฤษเข้าไปปกครองโรมันจาก ค.ศ. ๔๐
กว่าๆ จนถึง ค.ศ. ๔๐๐ กว่า โดยเล่นกันบนถนนด้วยไม้ตีโค้งๆ กับลูก

หนึ่งกลมๆ ยัดด้วยขนนก

อีกสายหนึ่งว่ามาจากเกม ‘het kolven’ ของชาวดัตช์ เกม ‘chole’ ของเบลเยียม เกม ‘jeu de mail’ ของฝรั่งเศส และเกม ‘cambuca’ ของอังกฤษ แต่คนส่วนใหญ่เชื่อว่าพัฒนาการที่มาเป็นกอล์ฟทุกวันนี้ เริ่มที่สกอตแลนด์ บริษัทออนเนอเรเบิลคัมพะนีออฟเอดินบะระกอล์ฟ-เฟอร์ส ในเมืองเอดินบะระ ได้ชื่อว่าเป็นผู้จัดทำไม้ตีกอล์ฟขึ้นเป็นครั้งแรก บริษัทนี้ตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๗๔๔ และเป็นผู้ริเริ่มออกกฎการเล่นกอล์ฟ เป็นลายลักษณ์อักษร ต่อมาเดอโรยัลแอนด์แองเชียนด์กอล์ฟคลับออฟ เซนต์แอนดรูส์ ซึ่งก่อตั้งในปี ค.ศ. ๑๗๕๔ ในฐานะ “สมาคมนักกอล์ฟ แห่งเซนต์แอนดรูส์” เป็นผู้นำในการออกกฎเกณฑ์และวางมาตรฐานการเล่นกอล์ฟ อย่างเช่นมาตรฐาน ๑๘ หลุม เป็นต้น

เดิมทีลูกกอล์ฟเป็นลูกหนังยัดด้วยขนนกเรียกว่าเฟเทอรี (feathery) ปี ค.ศ. ๑๘๔๘ มีลูกกัตตี (guttie) ออกมาใหม่ เป็นลูกกลมแข็ง ทำด้วยยางชนิดหนึ่ง ที่เรียกว่ากัตตาเพอร์ชา (gutta-percha) ต่อมาอีก ๕๐ ปีก็เปลี่ยนมาใช้ลูกแกนยางที่นักกอล์ฟอเมริกันชื่อ โคเบิร์น แฮสแคลล์ เป็นผู้คิดประดิษฐ์ขึ้น ความนิยมกอล์ฟแพร่ขยายจาก สกอตแลนด์และอังกฤษไปยังประเทศต่างๆ ในเครือจักรภพ สมาคม กอล์ฟในอเมริกาเหนือสมาคมแรกคือ รอยัลมอนทรีออล (Royal Mon- treal) จัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ. ๑๘๗๓

ส่วนเรื่องราวของกอล์ฟอาชีพมีประวัติว่า ในปี ค.ศ. ๑๙๑๖ นักกอล์ฟ มือโปรชาวอเมริกันได้จัดตั้งพีจีเอ (PGA-Professional Golfers’ Association of America) แคมเปียนชิปขึ้น การแข่งขันเริ่มต้นในปี ค.ศ. ๑๙๒๐ กว่าๆ และเป็นปีกแผ่นมันคงในเวลา ๑๐ ปี สมัยแรกๆ นั้น เงินรางวัลไม่ถึงหมื่นดอลลาร์ จนเมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ สิ้นสุดลง ใน

ทว่า

ที่มาที่ไปของคน สัตว์ สิ่งของ ฯลฯ

ปี ค.ศ. ๑๙๔๕ เงินรางวัลก็เพิ่มเป็น ๑๒,๐๐๐ เหรียญ การแข่งขันพีจีเอของสหรัฐฯ นับว่าเป็นการแข่งขันที่ใหญ่ที่สุดในโลก เมื่อปี ค.ศ. ๒๐๐๐ มีการแข่งทั้งหมด ๔๙ ครั้ง จ่ายเงินรางวัลรวมแล้ว ๑๕๘ ล้านดอลลาร์

กอล์ฟหญิงก็ก้าวหน้าเติบโตเช่นเดียวกับกอล์ฟชาย สตรีนกกอล์ฟอาชีพเริ่มอย่างจริงจังหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ได้จัดการแข่งขันในปี ค.ศ. ๑๙๕๐ แข่ง ๑๑ ครั้ง เงินรางวัลประมาณ ๔๕,๐๐๐ ดอลลาร์ ปี ค.ศ. ๒๐๐๐ แข่ง ๔๒ ครั้ง เงินรางวัลรวมแล้วกว่า ๒๖ ล้านดอลลาร์ แต่เดิมนักกอล์ฟอเมริกันมีชื่อเสียงกว่าชาติอื่นๆ จนกระทั่งปี ค.ศ. ๑๙๗๐ กว่าๆ จึงเริ่มมีนักกอล์ฟจากที่อื่นเริ่มดังและเด่นขึ้นมา เช่น เกรก นอร์แมน ของออสเตรเลีย ซิวี ริเอโน บาลเลสเตอร์ส ของสเปน อิซาโออะ โอกิ ของญี่ปุ่น และเริ่มจัดการแข่งขันนอกสหรัฐฯ เช่น แ่งยุโรปซึ่งมีฐานในสหราชอาณาจักร แข่งที่แอฟริกาใต้ ญี่ปุ่น แ่งเอเซีย แ่งออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ เป็นต้น

นอกจากนี้ยังจัดการแข่งพีจีเอซีเนียร์สำหรับนักกอล์ฟอาวุโส ที่ผู้เล่นอายุต่ำสุด ๕๐ ปี เริ่มต้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๘๐ และในปี ค.ศ. ๒๐๐๐ มีการแข่ง ๔๕ ครั้ง เงินรางวัลทั้งสิ้นประมาณ ๕๔ ล้านดอลลาร์ แข่งนักกอล์ฟรุ่นพัฒนา ส่วนใหญ่เพื่อเยาวชน เริ่มจัดตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๙๐ ปัจจุบันรู้จักกันในนาม Buy.com Tour ปี ค.ศ. ๒๐๐๐ อุปถัมภ์การแข่งขัน ๓๑ ครั้ง มีเงินรางวัลราว ๑๓ ล้านดอลลาร์

แกรนด์สแลม (grand slam) คือกลุ่มการแข่งขันสี่ครั้ง สำหรับชาย ได้แก่ มาสเตอร์ทัวร์นาเมนต์ ยูไนเต็ตสเตตโอเพน บริติชโอเพน และพีจีเอแชมเปียนชิพ การแข่งโอเพนทั้งสองครั้งเปิดรับผู้เล่นอาชีพและสมัครเล่น ซึ่งอาจจะได้รับเชิญให้เข้าแข่งมาสเตอร์ทัวร์นาเมนต์ด้วย อย่างไรก็ตามยังไม่เคยมีผู้เข้าแข่งคนใดชนะทั้งสี่การแข่งขันปีเดียวกันเลย

มีแต่ที่ชนะใน ๒ ปี คือนักกอล์ฟลูกครึ่งไทย-อเมริกัน ไทเกอร์ วู้ด เมื่อปี ค.ศ. ๒๐๐๐ เขาชนะพีจีเอแชมเปียนชิป อยู่ในเต็ดสเตตโอเพน และบริติชโอเพน ส่วนในปี ค.ศ. ๒๐๐๑ ชนะมาสเตอร์ทัวร์นาเมนต์ เขาจึงได้ชื่อว่าเป็นนักกอล์ฟอาชีพคนแรกในโลกที่ดำรงตำแหน่งแชมป์ทั้งสี่การแข่งขันใหญ่ในเวลาเดียวกัน

สำหรับแกรนด์สแลมหญิง ประกอบด้วยการแข่งขันสี่ครั้งเช่นเดียวกัน คือ ยู.เอส. โอเพน แอลพีจีเอ (Ladies Professional Golfers' Association) แชมเปียนชิป ไดนาห์ซอร์แชมเปียนชิป และ ดุมอริเอ-คลาสสิก

ทำไมจึงมีการเต้นรำ

การเต้นรำมีประวัติความเป็นมาว่า พัฒนามาจากโพล์แดนซ์ การเต้นระบำของพวกชาวบ้าน ชาวไร่ชาวนาในสมัยกลางของยุโรป ซึ่งนิยมจัดขึ้นในโอกาสฉลองเทศกาล หรือฉลองความสุขอย่างการแต่งงาน เป็นวาระที่จะได้สังสรรค์กันทั้งหมู่บ้าน เต้นรวมกันเป็นกลุ่ม เป็นวงกลม แล้วค่อยๆ แปรเปลี่ยนท่วงท่าเรื่อยมาตามยุคสมัย กระทั่งกลายเป็น 'โซเชี่ยลแดนซ์' ในทุกวันนี้

โซเชี่ยลแดนซ์ เริ่มขึ้นปลายสมัยกลาง เมื่อคนชั้นสูง ขุนนางข้าราชการสำนักนำการเต้นรำของชาวบ้านมาดัดแปลงแก้ไข ลดเสียง ลดความเอะอะในการเต้นลงให้เหมาะสมกับราชสำนัก โดยปรับเปลี่ยนเป็นท่วงท่า

ทำไม

สง่างาม เป็นผู้ดี ให้ความสนใจกับกิจกรรมการเต้น การเคลื่อนไหว อย่างเช่นการเข้าใกล้คู่เต้น การทรงตัว ความสุภาพ ละเมียดละไม ให้เกียรติ จนการเต้นรำแบบมีพิธีรีตองของราชสำนักเป็นที่นิยม และใช้สอนเรื่องบุคลิกภาพ กิจกรรมการเต้นรำอันควรของผู้ดีได้ที่สุดทั่วยุโรปและแพร่หลายในเวลาไม่นาน

ปลายคริสต์ศตวรรษที่ ๑๗ ต้นคริสต์ศตวรรษที่ ๑๘ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในราชสำนักของพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๔ แห่งฝรั่งเศส ซึ่งโปรดการเต้นรำมาก นอกจากจะมีแบบแผนการเต้นของตัวเองแล้วยังได้นำการเต้นในชนบทของอังกฤษมาดัดแปลงเป็นการเต้นแบบราชสำนักด้วย และกลายเป็นที่นิยมในอังกฤษตลอดจนประเทศยุโรปอื่นๆ จนถึงสหรัฐ

การเต้นรำแบบราชสำนักเต้นเป็นกลุ่มอยู่จนถึงประมาณปี ค.ศ. ๑๘๐๐ ชายหญิงจึงเริ่มจับคู่เต้นเป็นคู่ๆ ชื่อ ‘บอลรูมแดนซ์’ เกิดขึ้นตอนนั้น เพราะเต้นกันใน ballroom ห้องใหญ่ที่จัดไว้สำหรับเต้นรำ

การเต้นบอลรูมแบบแรกคือวอลซ์ เป็นการเต้นรำที่อ่อนช้อยสง่างาม ซึ่งตอนนั้นเป็นที่นิยมในกรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย กำเนิดของวอลซ์น่าจะมาจากการเต้นหมุนตัวในท่ากอดกันแนบชิดของหนุ่มสาวเยอรมันและออสเตรียทางใต้ ซึ่งถูกเจ้าหน้าที่ที่นั่นสั่งห้ามเต้นเพราะเห็นว่าเป็นความประพฤติไม่เหมาะสมที่หญิงชายจะเต้นรำกันใกล้ชิดขนาดนั้น ปัจจุบันการเต้นบอลรูมจัดเป็นกีฬาชนิดหนึ่งแล้ว มีการแข่งขันระดับประเทศ ระดับโลก เช่นเดียวกับกีฬาชนิดอื่นๆ

วอลซ์ได้รับความนิยมทั่วยุโรปอย่างรวดเร็ว แรกๆ ก็ถูกประท้วงด้วยว่าหญิงชายไม่เคยเต้นรำถูกเนื้อต้องตัวกันมาก่อน จนเมื่อการเต้นแบบโอบกันเป็นมารยาทที่ยอมรับแล้ว ต้นคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ จึงเริ่มมีการเต้นแบบอื่นเข้าสมทบ เช่น ฟ็อกซ์ทรอต (foxtrot) ที่นักแสดง

ท้าว

ละครเพลงสั้นๆ ชื่อ ฮาร์รี พ็อกซ์ แสดงการเต้นแบบเหาะอย่างขึ้นก่อน แล้วพัฒนามาเป็นฟ็อกซ์ทรอต ต่อมาเต้นเร็วขึ้นเป็นควิกสเตป แทนโก้ จากการเต้นบอลรูมละตินอเมริกันในอาร์เจนตินา รุมบ้า จากคิวบา ซึ่งได้รับความนิยมอย่างรวดเร็วในสหรัฐฯ และสหราชอาณาจักร

ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๓๐-๔๐ กว่าๆ การเต้นรำที่นิยมคือ สวิง แจ๊ส จิตเทอร์บัก การเต้นแบบละตินอเมริกันได้รับความนิยมทั่วโลก จากนั้นจึงมีแซมบ้า ซ่า ซ่า ซ่า โบเลโรจากคิวบา (ดัดแปลงจากการเต้นโพล์กแดนซ์ของสเปน ซึ่งได้รับความนิยมในคิวบาประมาณปี ค.ศ. ๑๘๐๐ กว่าๆ) กับแซมบ้าจากบราซิลเพิ่มเข้ามาด้วย

จนถึงปี ค.ศ. ๑๙๖๐ กว่าๆ การเต้นรำแบบใหม่ก็ได้รับความนิยมจากคนหนุ่มสาว เป็นการเต้นที่เกิดจากดนตรีร็อก โดยเปลี่ยนจากการโอบคู่กันเต้น เป็นการเต้นด้วยกันแต่ต่างคนต่างเต้น มักเต้นตามงานคอนเสิร์ตและปาร์ตี้ การเต้นร็อก แปลว่า ‘เต้นเอาเองเหาะตามสบาย’ ด้วยสไตล์ของตัวเองเท่าที่จะมีที่ว่างบนฟลอร์ ตามจังหวะเร่งเร้าของดนตรีเคลื่อนไหวร่างกายได้อิสระอย่างไม่มีกฎเกณฑ์

ทำไมจึงเรียกว่า ฟอล์กแดนซ์

ในยุคที่ทั่วโลกมีการท่องเที่ยวเป็นธุรกิจทำรายได้ให้แก่ท้องถิ่น สิ่งที่เป็น ‘a must see’ ซึ่งนักท่องเที่ยวต้องดูอย่างหนึ่งคือระบำพื้นเมือง หรือฟอล์กแดนซ์ อันมีเครื่องแต่งกาย ท่วงท่าการร่ายรำแสดงให้เห็น วัฒนธรรมหรือความเชื่อในลัทธิศาสนาของท้องถิ่นนั้นๆ

ความเป็นมาของระบำพื้นเมืองมีตำนานว่าเกิดจากประเพณีของ ชาวบ้าน คุณๆ ที่เดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศคงได้เห็นทั้งคำ folk dance และ ethnic dance ในการแสดงระบำพื้นเมือง สองคำนี้จะ แตกต่างกันอยู่หน่อยหนึ่ง คือ ethnic dance จะพยายามรักษาแบบ ฉบับดั้งเดิมเอาไว้ ส่วน folk dance อาจมีการดัดแปลง เปลี่ยนแปลง ได้ตามกาลเวลา

จึงหะ ท่าทางของฟอล์กแดนซ์ส่วนใหญ่จะทำตามได้ง่าย ในหลายๆ แห่งจึงชวนนักท่องเที่ยวให้เข้าร่วมหัดเต้นด้วย ผู้เข้าร่วมจะจับมือ โอบ ไหล่ หรือโอบเอวกัน ฟอล์กแดนซ์บางแห่งก็เนิบนาบ บางที่ก็เข้มข้น ก้าวเร็ว หมุน กระโดดโลดเต้น แต่ที่เหมือนกันคือเครื่องแต่งกายจะมี แบบแผน เช่น บุตุ เสื้อตัวใน ตัวนอก กระโปรง หมวก ผ้าพันคอ ผ้าพันขา มีสีสดใส ลวดลายงดงาม ตามแบบดั้งเดิม

ฟอล์กแดนซ์ในเมืองหนาวส่วนใหญ่จะมีท่าทางการเคลื่อนไหวที่ใช้ เรียวแรง เกาะกันแน่นเป็นวงหรือเป็นแถว แก้นาวไปในตัว และเพื่อให้เกิดความรู้สึกเป็นหมู่เป็นกลุ่มร่วมกัน บางแห่งเต้นแรง มอริสของ

ทำไม

อังกฤษมีกระทืบเท้า กระโดดสูงๆ บางแห่งเคลื่อนไหวกระฉับกระเฉง มีชีวิตชีวา เช่น เต้นทาร์ันเทลลาของอิตาลี เต้นจิกของไฮแลนด์ไอริช ไฮแลนด์สกอตแลนด์ ซึ่งมีการหมุน จับเหวี่ยง ซอยเท้าเต้น บางแห่งทำ เต้นแสดงความเป็นปึกแผ่นของกลุ่ม ของเผ่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งของ ชายฉกรรจ์ อย่างโฟล์กแดนซ์ของรัสเซีย สเปน บางแห่งแสดงอารมณ์ เช่น การเต้นฟลามิงโก โบเลโร แพนแดงโก ที่แสดงออกถึงความเร้าร้อน ความภาคภูมิใจในศักดิ์ศรี และความปรารถนาทางเพศ

โฟล์กแดนซ์บางแบบก็เพื่อรักษาประเพณีโบราณ อย่างการเต้น เมย์โพล ฉลองวันที่ ๑ พฤษภาคมในหมู่บ้าน เพื่อต้อนรับฤดูใบไม้ผลิ สาวแรกรุ่นจะเดินรอบเสาที่ตกแต่งด้วยช่อดอกไม้กับริบบิ้นที่ห้อยเป็น สายลงมาให้ผู้เต้นจับไขว้ถัก เป็นการเต้นที่สืบทอดมาจากการเต้นบูชา ต้นไม้สมัยโบราณก่อนที่จะมีศาสนาของชาวเผ่าที่เข้ามาตั้งรกรากอยู่ใน ป่าใหญ่ของยุโรปในกาลก่อนโน้น

โฟล์กแดนซ์ที่เราเห็นในปัจจุบันที่โลกติดต่อกันได้ทั่วถึงรวดเร็ว มี หลายแห่งฟื้นฟูขึ้นมาเพื่อรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิมของเผ่า ของชาติพันธุ์ในกลุ่มตนไว้ เนื่องจากของโบราณต่างๆ พากันมลายหายไป ตามความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ชนหลายชาติหลายภาษาต้องไปอยู่ ในแดนต่างถิ่น แผ่นดินใหม่ การแสดงระบำพื้นเมืองจึงเป็นการแสดงให้ กลุ่มอื่นได้รับรู้ด้วยความภาคภูมิใจในเชื้อชาติของตน อีกทั้งเพื่อเตือน ความทรงจำในหมู่พวกกันเองด้วยว่ามาจากรากฐานพื้นเพเดียวกัน

ทำไม

ทำไมจึงมีซูเปอร์มาร์เกต

บัดนี้เราค้นกับคำว่าซูเปอร์มาร์เกต (supermarket) จนมันกลายเป็นคำไทยไปแล้ว เรารู้ตั้งแต่ตอนเด็กๆ ที่เรียนภาษาอังกฤษว่า market แปลว่าตลาด ซูเปอร์มาร์เกตเกิดและเป็นที่นิยมทีหลังคำจำกัดความของมันก็คือ ร้านขนาดใหญ่ที่ขายอาหารและผลิตภัณฑ์นานาชนิด

มาร์เกตมีมาแต่โบราณกาล สมัยที่คนเรายังไม่รู้จักทำเงินตรามาใช้ซื้อขาย แต่ใช้วิธีนัดพบกันตามทำเลที่สะดวกเพื่อแลกเปลี่ยนสิ่งของเหลือกินเหลือใช้ ต้นกำเนิดของคำมาจากภาษาละตินว่า merx ซึ่งมีความหมายว่าสินค้า, แลกเปลี่ยน ต่อมาแปรมาใช้คำว่า marcatus และกลายเป็นภาษาอังกฤษสมัยกลางว่า maket ในกลางคริสต์ศตวรรษที่ ๑๒

แรกๆ ซูเปอร์มาร์เกตขายแต่อาหารสดและอาหารกระป๋อง หลังจากปี ค.ศ. ๑๙๓๐ จึงค่อยๆ มีอาหารอื่นวางขายมากขึ้นตามความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์ที่ช่วยให้เก็บอาหารได้นานขึ้นในตู้เย็น ตู้แช่แข็ง อย่างพวกนมสด เนย เนยแข็ง อาหารแช่แข็ง และเพิ่มสินค้าอื่นตามความต้องการของชุมชน เช่น ผลิตภัณฑ์ทำความสะอาด ผงซักฟอก น้ำยาล้างจาน ไม้กวาด ผ้าถูเรือน เครื่องใช้ในครัว จานชาม หม้อ กระทะ จนกระทั่งสิ่งของที่ไม่เกี่ยวกับอาหารและการครัว เช่น ของที่ใช้กับรถยนต์ การดอวยพร ทุกวันนี้ซูเปอร์มาร์เกตตามเมืองใหญ่ในหลายประเทศมีบริการธนาคาร ไปรษณีย์ การดูแลเด็กเพื่อให้พ่อแม่ซื้อของได้ตามสบาย รวมอยู่เสร็จสรรพ

ภายในซูเปอร์มาร์เกตจะจัดวางสินค้าเป็นแผนก เป็นชั้น แผนกใหญ่ๆ คือของกิน ซึ่งจัดแยกเป็นของสด อาหารกระป๋อง อาหารแห้ง กับของใช้ประเภทของใช้ในครัว ของใช้ในบ้าน ส่วนพวกที่ต้องปรับอุณหภูมิทั้งแช่เย็นแช่แข็งก็จะอยู่ที่ด้านหนึ่ง จะมีทางเดินเป็นช่องๆ ให้คนซื้อเดินเข้าไปเลือกหา แต่ละช่องมีป้ายแขวนบอกว่าชั้นนี้มีอะไรวางไว้ขาย แต่ไม่ได้บอกรายละเอียด ถ้าเราหาสินค้าไม่เจอ ก็ต้องถามพนักงานขายที่เดินหรือจัดของอยู่แถวๆ นั้นดู

คุณๆ ที่ชอบเดินทางเที่ยวต่างดาว คงทราบแล้วว่าส่วนใหญ่แทบทุกแห่งของกินของใช้แพงกว่าบ้านเรา ถ้าหิวอยากได้อะไรรองท้องที่ราคาย่อมเยา ก็ต้องมาที่ซูเปอร์มาร์เกต อย่างน้อยก็ได้ผลไม้ น้ำดื่ม ขนมปัง เนยแข็ง แก้วหิว หรืออาจเจอไก่อบขายด้วยก็ได้ เราสามารถหยิบสินค้าใส่ตะกร้าที่เรามีไว้ให้ แล้วไปจ่ายเงินตรงช่องทางออก จากนั้นก็ไปนั่งห่มผ้าตามริมทะเลสาบ ในสวนสาธารณะอันร่มรื่น ฯลฯ ได้ตามอัธยาศัย ทุกแห่งที่เจริญด้วยวัฒนธรรมเขามีที่ทิ้งขยะไว้ให้ทิ้งถุง ทิ้งขวด บางแห่งอาจขอความร่วมมือให้คุณช่วยแยกของที่จะทิ้งด้วย เพื่อมีอะไรที่จะเอากลับไปรีไซเคิลได้

บางประเทศ ตามชนบท เคยเห็นร้านห้องแถวไม้ข้างถนน เขียนข้อความไว้ที่ข้างฝาให้ผู้คนที่ขับรถผ่านไปมาอ่านได้ถนัด

“เราไม่ใช่ซูเปอร์มาร์เกต แต่เรามีทุกอย่าง ลองเข้ามาดูเองสิ!”

ทำให้นักขึ้นได้บ้านเราก็มี ‘ซูเปอร์มาร์เกต’ มานานแล้ว แต่เราเรียกว่าร้านขายของชำ มีขายตั้งแต่อาหารสด หมู ปลา ไก่ ผักสด อาหารแห้ง ของดอง เครื่องครัว มีด เขียง ครก เต้าอั้งโล่ ถ่าน หม้อ กระทะ ขนมแห้ง ของขบเคี้ยว ของเล่นเด็ก เข็มด้ายเย็บผ้า สมุดดินสอ กระดาษชานอ้นดินสอหิน ฯลฯ แถมมีหิ้งเล็กๆ วางหนังสือนิยายเยาวชน ขายเล่มละ ๕ สตางค์ เข้าอ่านเล่มละ ๑ สตางค์ด้วย

ทำไม

ที่มาที่ไปของคน สัตว์ สิ่งของ ฯลฯ

ทำไมจึงเรียกเคอร์ฟิว

คำสากอีกคำหนึ่งที่เริ่มคุ้นหูกับสำเนียงไทยคือ เคอร์ฟิว (curfew) ใช้ในกรณีเป็นงานเป็นการและใช้กันเล่นๆ ความหมายกว้างๆ คือถูกสั่งห้ามโดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนกลางคืน เช่น “ผมไปไม่ได้หรอก ถูกภรรยาเคอร์ฟิว”

ประวัติของคำนี้มีว่า เคอร์ฟิวเป็นกฎหมายในยุคกลางของยุโรป ออกมาเพื่อลดความเสี่ยงต่อการเกิดไฟไหม้ เดิมใช้คำว่า ovr-fue ซึ่งเป็นภาษาฝรั่งเศสว่า แพลเป็นภาษาอังกฤษได้ว่า cover-fire หมายถึง ปกปิดหรือปกคลุมไฟ นำไปใช้ในภาษาแองโกล-นอร์มัน โดยเพี้ยนเป็น coeverfu ภาษาอังกฤษสมัยกลางใช้ courfew หรือ curfu

สมัยนั้นพอดตกค่ำราวสองทุ่มจะมีเสียงระฆังกังวานเป็นสัญญาณให้ชาวเมืองดับไฟในเตา หรือไม่ก็เอาชี้ถ้ากลบฟืนที่ติดไฟอยู่ หรือปิดฝาเตาจนกว่าจะรุ่งเช้า ดังนั้นคำนี้จึงหมายถึงได้ทั้งระฆังทั้งกฎหมาย และข้อมูลที่ปรากฏอยู่จากคริสต์ศตวรรษที่ ๑๓ คำนี้ยังหมายถึงสัญญาณหรือเวลาที่ระฆังนั้นดังขึ้นด้วย

มีการใช้ระฆังเคอร์ฟิวเป็นสัญญาณควบคุมกิจกรรมชาวเมืองตามเมืองต่างๆ มานานแล้ว อังกฤษใช้เคอร์ฟิวในรัชสมัยของวิลเลียมที่ ๑ (William the Conqueror) ทรงให้ใช้ระฆังเคอร์ฟิวเพื่อป้องกัน ชัดขวางไม่ให้กลุ่มที่ต่อต้านพระองค์ไปชุมนุมกันโดยอาศัยความมืดเป็นเครื่องกำบังตัว

สมัยกลางของยุโรป ระฆังเคอร์ฟิวเป็นวิธีจำกัดการไปไหนมาไหนของชาวเมืองในเวลาค่ำคืน เพื่อรักษาระเบียบของบ้านเมือง อย่างที่นวนิยายย้อนยุคเรื่องหนึ่งบรรยายถึงลอนดอนสมัยนั้นว่า

ความมืดโรยตัวลงมาแล้ว เสียงระฆังเคอร์ฟิวกังวานขึ้น
เรือข้ามฟากทุกลำพากันข้ามแม่น้ำกลับไปผูกอยู่ฝั่งลอนดอน-นี่เป็น
กฎ เพื่อว่าหัวขโมยเซาต์ทาร์คจะได้แอบข้ามน้ำเข้าไปในกรุงไม่ได้...

เฮนรีที่ ๑ ทรงยกเลิกกฎหมายเคอร์ฟิวในปี ค.ศ. ๑๑๐๓ แต่เสียง
ระฆังเคอร์ฟิวก็ยังกังวานอยู่ และยังส่งเสียงอยู่ในเมืองเก่าๆ บางเมือง
ของอังกฤษจนทุกวันนี้ เช่น เมืองมิดเฮอร์สต์ ในซัสเซ็กซ์ตะวันตก จะตี
เวลาสองทุ่มของทุกค่ำ

เรื่องนี้มีประวัติว่า ชายคนหนึ่งขี่ม้ามาจากลอนดอน พอตกค้ำก็หลง
ทางอยู่ในท้องทุ่งที่ดารดาษด้วยพุ่มไม้เตี้ย แต่เมื่อได้ยินเสียงระฆัง
เคอร์ฟิวแว่วมาแต่ไกล ก็ตามเสียงระฆังมาจนพบเมืองมิดเฮอร์สต์ ด้วย
ความกตัญญูต่อเสียงระฆัง เขาได้บริจาคที่ดินผืนหนึ่ง ปัจจุบันรู้จักกันใน
นาม ‘สวนเคอร์ฟิว’ (curfew garden) และให้ใช้ที่ดินผืนนี้หารายได้มา
ใช้จ่ายให้การย่ำระฆังยามค่ำได้มีอยู่ต่อไปเรื่อยๆ ระฆังเมืองนี้เปลี่ยน
มาตีด้วยระบบไฟฟ้าเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๙๐ โดยมีผู้บริจาคค่าใช้จ่ายให้

ที่สหรัฐฯ ในชุมชนบางแห่งยังใช้เคอร์ฟิวจำกัดเวลาการอยู่ตามถนน
หรือตามสถานที่สาธารณะของเด็ก ตามแบบที่เคยปฏิบัติในสมัยก่อน ที่
โอมาฮากับนิบราสกา ปลายคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ มีกฎหมายเคอร์ฟิวให้เด็ก
อายุต่ำกว่า ๑๕ ปีอยู่ในบ้านหลังสองทุ่มไปแล้ว จะออกนอกบ้านได้ต้อง
ไปกับผู้ใหญ่ หรือมีคำอนุญาตของพ่อแม่ผู้ปกครองเป็นลายลักษณ์อักษร

ปัจจุบันความหมายของเคอร์ฟิวก็คือ ‘คำสั่ง’ ในยามที่เกิดความไม่
สงบ หรือมีอันตราย ให้ประชาชนเลิกใช้ถนนและที่สาธารณะ กลับเข้า
บ้านเรือนตามเวลาที่ประกาศไว้ในคำสั่งนั้น

เราจึงได้พบ ได้ยิน คำสั่งเคอร์ฟิว (ที่เป็นการเป็นงาน) ในประเทศ
ต่างๆ ที่มีสงคราม มีการต่อสู้เป็นครั้งคราว

ทำไม

